

Versíró pályázat
2022.

9-12. osztályosok versei

Farkas Dominik: Hiányod

Hiányod, mint rózsatövis
Böki s vágja lelkem.
Minden éjjel fekszem,
S ez lesz majd a vesztem.

Hiányod, mint harapó eb
Tépi s rágja bőröm.
Húsba tépve szétmarcangol,
S agyarával feldarabol.

Hiányod, mint özönvíz
elárasztja testem.
Elmosta az emlékeim,
Minden jót, s a rosszat hagyta.

Hiányod, mint a Halál
Kivágja belőlem az Életet.
Vele együtt vág ki Téged,
S a milliányi szép emléket.

Tata

*TSZC Bláthy Ottó Technikum, Szakképző Iskola és Kollégium
12. osztályos tanuló*

Ballagó Regina: Reggelek

Mit érzek irántad, az egy egész érdekes dolog!
Ha meglátlak, szívem olyan hevesen dobog.
Szavakkal nem lehet kifejezni, mennyire szeretlek,
Téged én soha el nem vesztelek.

Szeretem ezt az érzést, olyan mint egy megézés.
Sokak szerint a szerelem inkább mérgezés.
De inkább megtérés!

Hidd el a szerelmem nem hamis.
A szívem tiéd máris.
Szeretném hallani a hangod
És én lenni az egyetlen rabod.

Illatod számomra mámor,
Mitől egyből kiüt az álom.

Tata

*TSZC, Bláthy Ottó Technikum, Szakképző Iskola és Kollégium
10. osztályos tanuló*

Gánics Botond Torda: A kívülálló

Kevés olyan érzés van, ami megtörne,
De most mégis fáj ez az egész,
Ahogy mindenki érezteti, hogy szívesen felkötne,
És ez mint tuskés tör hatol most belém.

Bármikor a szemükbe nézek,
Csak a saját fájdalmamat látom,
Amit nagyrészt ők okoztak s félek,
Ezért nem jön szememre éjszakánként álom.

Nem érti senki, hogy min megyek most keresztül,
De nem is érdekli őket igazán,
Mintha csak egy jött-ment lennék, aki menekül,
Akinek senki nem fogja fel a nyomorát.

Nehéz is ezt kibírni,
De majd csak jön a következő megálló,
Ahol végre nem kell az ajtót kinyitni,
És maradhatok egymagam én, mint egy kívülálló.

Gánics Botond Torda: Boldogság

A boldogság relatív
Nem tudni, hogy az élet
Mikor szomorít és mikor vidít,
De ettől a bizonytalanságtól én nagyon félek.

Sok minden képes boldoggá tenni,
Azt mondják, hogy csak idő kell hozzá.
De vajon mennyi?
Eszembe jutott már, hogy nem bírom tovább.

Hányszor, de hányszor mondták már nekem:
„Miért nem nyugszol meg?”
„Hisz úgyis boldog leszel.”
Azóta várom, hogy ez mikor következik be...

Folyamatosan csak ez jár az eszemben,
Vajon mikor jön el a pillanat,
Hogy boldogan kelek fel reggelente,
És nem csak fáj a pirkadat?

Tatabányai Árpád Gimnázium

12. osztályos tanuló

Pusztay Szabolcs: Te patkány

Ejnye! Te patkány! Kis röhögő arcú muki, távozz
Nem tudod azt, rohadék, hányszor törtél meg idáig
Bájos, s undok dark szemet énrám már ne szegezz, fáj
Nincs okod erre! E fajta erődöt tartsd kifelé, kösz.

Ejnye! Te patkány! Látszólag paraszas mamutállat
Nem tudod ám azt, rózsatövis, hogy szűrsz fülön ekkor
Szólni ne szólj hozzám, se becézve, se teljesen, az én
Szép nevem a szádon ne is érzem, te, te gyilkos!

Ejnye! Te patkány! Isteni köntösben pici ördög
Hogy mertél, hogyhogy nekem, ott, mért, énnekem ám ne!
Add helped másnak, kit mélybe lelökni te nem fogsz
S tán kevesebbet, bár fogok arcod látva szorongni.

Pusztay Szabolcs: Tudlak-e

Tudlak-e már ma szeretni, csodálatos édesem, ó, ha
Hellász főura engedí, mint Kronosz, oly modorú ő
Majd ha nem egy hatezernyi feszültségű könyökű, ha
Nem hatszázezer értékű az a Volt a kezében
Majd ha csak a német gapekért használja, nem másra
Akkor foglak imádni, csodálatos édesem, akkor.

Tudlak-e érteni, jaj te, csodálatos édesem, ó, ha
Jómodorú lett volna papom, s tudnám mi teendő
Majd mikor én borulok le eléd, térj észhez, az egy nem
Álmodj fényi jövőt, melynek látnám alagútját
Ellenben ma sötétségben tapogatna kezem, s már
Holnap rossz leszek én, te csodálatos édesem, én rossz.

Tudlak-e én szeretettel majd halmozni? Tudom, nem
Lelkemnek versaillesi csodáskertjét az a zord tél
Az a világom esőerdőtüze szedte darabra
S a pink hold nem az életem a vásznon, feketés az
Itt kenyeret kapsz, isteni illata nincs menünek már
Nincs menünek mostmár, te csodálatos édesem, eltűnt.

Piokker Patrícia: Az én diák gondolatom a mai világról

Nem értem a világ működését
Csak hallom a tanárok üvöltését
Ezért gondoltam társaimmal most kiállok
S próbálom velük együtt jobba tenni a világot
Nekem terhet jelent, hogy azt mondják rajtam, rajtunk múlik a
jövő
De ha körbe nézek, a jövőnk szívőtörő
Szerencsére van még egy kis időnk
De sokat számít, hogy most mit teszünk
S, hogy sikerüljön, ehhez mindannyian kellünk
De nem veszíthetjük el a maradék eszünk
Nem hagyhatjuk, hogy ez a rendszer elbánjon velünk
Szóval menjünk, kulcsoljuk össze kezünk
S együtt közös erővel majd nyerünk.

Pusztay Szabolcs: A labda dala

Óh, te magas Isten! Láss meg
Fekszem füves fűn, kiéhezve rád
Ha úgy tartja kedved, szánj meg
Óh, te magas Isten! Láss meg

Óh, te magas Isten! Közelíts hozzám
Kocogva fuss, fókuszálj ide
Fokozatosan, erősen rohanj rám
Óh, te magas Isten! Közelíts hozzám

Óh te magas Isten! Értj hozzám sneakersben
Lábujjaid összes felületét használva
Dobj be, hagy szálljak a ringben
Óh te magas Isten! Értj hozzám sneakersben

Óh te magas Isten! El ne passzolj másnak
Jobbal és ballal felváltva vezess a mennybe
S én legyek golyója minden rúgásodnak
Óh te magas Isten! El ne passzolj másnak

Óh te magas Isten! Rúgj meg, légy erővel teli
Hogy torzuljak be tőled, tüzelj engem hálóba
Hagyj repülni, s legyen kettőnk célja kapubeli
Óh te magas Isten! Rúgj meg, légy erővel teli

Óh te magas Isten! Csókolj, ölelj
Értékelj ahogy értékelem erőfeszítésem
Mint boldog szeretődre, rám úgy lelj
Óh te magas Isten! Csókolj, ölelj

Óh te magas Isten! Foglalkozz velem
Dobj falnak, nyomj majd pukassz ki, vagy
Pólod alá mint magzatod tégy, éljen a szerelem
Óh te magas Isten! Csak foglalkozz velem!

Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
11. osztályos tanuló

Piokker Patrícia: Feltört emlék

Eszembe jutottál megint
S nem elég a sok gond, még itt van ez is
Érzem, még nem tudlak elengedni téged
És mint mindig, most is kicseszik velem az élet.
A gondolatok egyre jobban gyötörnek
S az emlékek egyre csak feltörnek
Nem értem, miért volt jó velem játszani
S Én miért nem tudtam az érzéseimet jól átadni.

Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
9. osztályos tanuló

Pusztay Szabolcs: Van ami örök

Van ami örök
Van valami végeláthatatlan
Abban, ahogy hajthatatlan
Hat rám.

Abban a szempárban
Ami reménytelen reményt
S segélytelen segélyt
Adott nekem.

S bármilyen lágy vagy zord
Reggel vagy este van folyamatban
Csak az ő arca gondolatban
Pihe puha bőre ragyog.

Minden szemszögből
Mintha az egészre rálátnék
Karaktere nem árnyék
Eleven, valós, életszerű.

Szükszavúan köszöntem rá
S akkor csak mi voltunk ketten
Nem néztem rá, máshogy tettem
Elhajolva elfordultam.

Ő sem szólt egy szót
Három hónap után se
Így ő nem csinál sose.
Nagyon furcsa. Ő nem ilyen.

Csöndben, hang nélkül
Pakoltuk a padokat ebben
Az egymással szemben
lévő, de tekintetkerülő szituációban.

Túl vagyok rajta
S talán már mindegy
Mert tudom, nélküle is megy
S nem kívánok újraélni semmit.

S talán tudja azt amit én tudok
De nem tudatom vele, ez az útja
hogy ne tudja meg hogy jól tudja
Nem muszáj, veszélyes a száj.

Talán a tegnap csak véletlen esemény
Mit túlgondolok személye miatt
Hallucináltam őt már mialatt
A városban jártam.

Van, ami örök
S ha azt mondd hogy nincs
Soha de soha nem tudta meg
S ne is tudd meg
milyen őt szeretni.

*Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
11. osztályos tanuló*

Árendás Kristóf: Az életed

Az életed egy másodperc
Csak pár évig, de élélhetsz.
Mikor eljön az idő,
Sírom fölött a fű megnő.

Az életed olyan, mint egy játék,
Mert nem tudnád leélni másképp.
Szenvedsz vagy nem,
Te döntöd el,
hogymilyen legyen az életed.

Az életed egy regény,
Minden lap másról beszél.
Érdekel a könyved!
Nyugi, nem ez az utolsó másodperced!
Úgy éld le az életed, ahogy neked tetszik.
És ne törődj azzal, akinek nem tetszik.

Árendás Kristóf: Szeretem benned

Szeretem benned,
Hogy te mindig reményt keltesz.
Azt veszem észre, hogy
ha kell, te mindig megvédesz.

Szeretem benned,
Hogy veled a beszélgetés is remek,
És lehet azt élvezni,
Hogy szavaidat szavak követik.

Mostantól

Mostantól minden más lesz.
Ha félsz, én is félek.
Ha sírsz, én is sírok.
Ha vidám vagy, én is mosolygok.

Mostantól az életed
Velem képzeld.
Ne félj, mosolyogj.
Úgy az életed is beragyog!

Árendás Kristóf: Emlékek

Annyi emléket őrzök magamban.
Csak telik az, és fel sem foghattam,
Hogy az élet nem arról szól, amit csinállok,
Mert én teljesen máshogy gondolkodok.

Máshogy telt az életem,
Másként aludtam, másként ébredtem.
De most itt vagyok, és egészséges
Mögöttem a múlt.
Előttem az élet...

*Tata
TSZC Bláthy Ottó Technikum, Szakképző Iskola és
Kollégium
11. osztályos tanuló*

Nagy Katinka: Az én mesém

Gyere, Olvassunk egy esti mesét.
Talán olyan lesz mint kisgyerekként.
Hagyd is inkább a keresgélést,
Ülj le szépen, majd mesélek én.

Hazudjuk azt hogy az élet szép,
És nem létezik olyan hogy nehézség.
Hagyd is inkább a keresgélést.
Ülj le mellém, most mesélek én.

Néha csak várnám a hercegem,
Aki megment a sárkánytól.
És elfutnék vele minden problémámtól.
De itt nekem kell legyőzni mind a 7 fejet.
Mindegyik az életemből egy rossz szelet.

Stressz...

Ez még a könnyebbik eset,
Ha sok lenne belőle,
Csak húzzál le egy felest.

Kimerültség...

Néha egy kávé is elég,
De van mikor azt monddod,
Nekem már ebből elég.

Megfelelési kényszer...

A társadalom rád nyom egy bélyeget,
Hogy milyen vagy és milyen lehetsz.
Vagy persze legyél te is "tökéletes".

Oktatási rendszer...

(Azaz minusz egy idegrendszer.)
Degradált, lexikális tudás,
Amitől az ember csak egyre butább.

Félelem...

Hogy titokban mindenki utál,
És csak eljátszák a puszipajtást.
Vagy, hogy az élet úgy elszalad,
Mint tegnap éjjel az utolsó vonat.

Túlgondolás...

Mi van ha...? Mi lenne ha...?
Ha... Abbahagynád a túlgondolást!
Az agyad csak verziókat generál,
És nincs ott az eredeti kiadás.

Elengedés...

A sárkány utolsó feje,
Megküzdeni nehéz vele.
De megcsináltad, nyerni mertél,
És a mondat végére, pontot tettél.

Gyere, írjuk meg az esti mesét,
Most olyan lesz, mit elképzeltél.
Hagyd is inkább az ötletelést,
Csak bújj ide, és mesélem én.

Mondjuk ki hogy az élet szép.
És a zsebünkben van száz emlék.
Hagyjuk inkább a mesélgetést,
Ráértünk, majd nagyszülőként.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
11. osztályos tanuló*

Bouska Zoltán: Európa ismeretlen ékköve

Ha valaki az öreg tó körül
az utcára lép,
máris egy véget nem érő
panorámát néz.

Napszaktól nem függ,
hogy meglátod-e a varázsát.
De nyáron tátott szájjal nézed
sárkányhajók szárnyalását.

Már megvan bizony nagyon
hosszú ideje.
Ámulva, csodálva járok el
minden nap mellette.

Hajnalban hallod susogni
az öregedő fákat.
Látod a köré gyűlt épületeket,
a kimagasló tatai várat.

Az ember itt megnyugszik.
Lehullnak a terhek.
Mosolyogva monddod,
ezért érdemes itt élned.

Nem muszáj milliókat költeni,
vagy Amerikába kimenni.
Tatát válaszd úti célul,
ha csodát óhajtasz látni.

*Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
9. osztályos tanuló*

Bouska Zoltán: Színpadon

Elképesztő életérzés,
Tűz, szapora levegővét.
Reflektor alatt szabadon.
Örök próba önmagadon.

Légy élet és személyiség!
Légy erős egyéniség!
Tedd a nézőt boldoggá!
Formáld a színházat holtponttá!

Színházban a két szereplő:
Ki látja, hallja, a néző.
A színész, aki eljátssza.
Adod, kapod, ez a csodája.

Bouska Zoltán: Védelmező

A magyarok történelme oly hosszú és dicső,
Melynek főszereplője egy védelmező,
Egy minket körülölelő természeti erő.

Európa hatalmas hegyvonulata,
Verset ihlet történelmi hágója.
Őseink a Vereckei-hágón jöttek be,
Helyüket elfoglalva Európa közepében.

Megvéd minket természeti erőktől,
Kívülről érkező fenyegetéstől.
Mások csak azt tanulják, milyen hatalmas,
Mí meg azt is, hogy a tette diadalmas.

Faragó Kincső: Herszonban ...

... nem örökzöld már a fenyő,
Lassan szomjan hal az eső.
Itt minden évszak kemény,
Haldoklik a remény!

... menekülnek az angyalok,
Meg nem fogant magzatok.
S bár a kiseded anyja bízik,
Dögkeselyű hízik!

... nem szólnak a harangok,
Sötétek az ablakok.
Jobb, ha csendben maradtok,
Nehogy mind meghaljatok!

... fagyot hoz a karácsony,
Halál ül a faágon.
Némán kong a fájdalom.
Otthon helyett sírhalom!

Herszonban ...
... most minden máshogy van.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
10. osztályos tanuló*

Bouska Zoltán: Megbocsátás öröme

Olykor oly nehéz megállni,
Meváltód elé kiállni,
Egy verset neki címezni.
Dicsőséget neki adni, Nevében örvendezni.

Az ember tisztán, büntelen vívja harcait az életben.
Mégis, néha...Bárcsak mindig ilyen könnyű lenne hinnem!
Mikor sátáni seregek zárnak körül
Jézus karja nyúl felém megmentőül.

De én mégsem Őt választom, akkor realizálom,
Mégis mit tettem, megint azt, mit egyszer már
"eltemettem".

Pillantás alatt borul sötét fátyol lelkemre,
Újabb szálla vésődött be szívembe.

Ekkor megint az Úrhoz fordulok, aki megbocsát.
Esedezve kérem: Kérlek, Uram, fordulj hozzám,
Vedd le terhemet, fájdalmaim keresztben vesszítettessenek!
És hadd legyek újra Uram, szent!

Bizodalmam Bele rakom és túlélem
Az összes fájdalmat és ott leszek a túlvégén,
A másik parton, örök szentségben.
Ott leszünk majd ketten, le nem írható szeretetben.

*Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
9. osztályos tanuló*

Rúza Nikoletta: Fagyott

Olyan hideg az arcod
Meg a kezed, a tarkód

Érzem, a kezeim is megfagytak
S a többiek feszülten hallgatnak

A libabőr átfut az ujjamra,
Tudom nincs lehetőség az újabbra

Szemembe nézel, szemben állok
Mégis úgy érzem, háttal vagyok

A szám rezzen, ahogy a szíved dobban
A távolság egymásra hangol jobban

Küldj egy mosolyt, majd elteszem zsebre
Szeretlek, nem vagyok büszke erre

Fagyot okozol, de mégis izzadok
Amíg rád várok, reményt is hozhatok

Tűz és egyszerre jégcsap a szemed
Egy pár vagyunk, ki egymástól szenved

*Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
10. osztályos tanuló*

Budai Vivien: A felnőtt kor

A felnőtt kor közeledtét eddig én annyira vártam,
Azt hittem, hogy sok rögös út volt, amin idáig jártam...
De, hogy majdnem felnőtt vagyok, igazán csak most látom,
A felnőtt élet sem lesz egy rózsá-illatú álom...

Bevallom őszintén eddig sokszor túl nagy volt a szám,
Én már mennék, költöznek külön, laknék mással már,
Most, hogy fél év múlva törvényesen nagy leszek,
Sokszor inkább ijesztő mintsem boldog az életem

Gondolkozom és egyszer csak azon veszem észre magam
Mennyi aggodás tölt el egy másodperc alatt
Milyenek lesznek az első külön töltött hetek?
Mennyire fog hiányozni szeretett lakhelyem?

Vajon lesz-e időm néha haza-haza járni?
Szeretett családtagjaimat néha újra látni?
Mennyi lesz az első víz csekk? Lesz-e pénzem bőven?
Ezekért egyelőre felesleges félnem.

Éljünk a jelennek és ne aggódjunk annyit
Aminek el kell el fog majd jönni úgy is
Lehet hogy egy óriási kaland lesz de tényleg
Carpe Diem! Ez legyen a lényeg.

*Tatabánya
Bárdos László Gimnázium
11. osztályos tanuló*

Pusztay Szabolcs: Élőlánc

Érzelmünket kifejező, sivalkodó vadludak is tudják
Meg a hosszasan síró, szolidaritóan harsogó dudák
A nap elsápadt, az ég elkékült, s ez alatt
Mint rettenetesen hosszú kígyóbél megmaradt
maradék, álltunk.

Lánc, mi él, de mivel lánc, nem szabad
S már lassan az sem szabad
Hogy a tanítvány nép mestereit megbecsülés övezze
Helyette jutalomként penészes kenyérmorzsa kövezzé

Sosem volt még ily egyértelmű
Hogy a rossz úton vándorlás nem ép elméjű
S tudják ezt az előjárók is: de nekik ez cél
Mert a tanulatlan megvakítva is szívesen itt él

Csakhogy ez átlátszó. Senki más érdeke
A nép által tudott ritka azonosságok egyike:
Ha ez összeomlik, minden más is romba dől.
Szenvedünk mint alsó dór oszlopok ezer tonnás kötömbtől
De tanulj, taníts, s a haza megtanul fényre derülni.

*Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
11. osztályos tanuló*

Buzás Barnabás: Látlet

Érzések taszítva egymást keringtek, s reméltek viszonzást.
Megtermett lelkek, lágy ketyegők,
gyengék már az ágyon fetrengők.
Joe, Love ezek voltunk.
Lásd, elfeledted volna már?
Hisz te mondtad, ez egy látomás.
Médián magad sajnáltatván, belefeleledtél-e tán?
Te vagy, ki tönkre tettél, majd földbe tiportál.
Eloszlott már a rózsaszín köd,
mit akkor magunk körül éreztünk.
Vakított mindkettőnket,
de már tisztán látunk.
Kinyílt a szemünk,
s azzal egy új világunk.
Látok bár, de oly homály.
Vak volnék tán?
Csak lelkem kopár.
Manifesztálsz drágám,
de mindezt miért?
Elfeleedtük már egymást!?
Vagy csak az érzést...
Komótos külszín,
rémült hangzás,
mégis oly rátermett volnál?
Nem, szívem!
Csak fölényes világgéped
játssza e prózai drámát.

*Tata
TSZC Bláthy Ottó Technikum, Szakképző Iskola és
Kollégium
10. osztályos tanuló*

Ruzicska Flóra: Bűn

Kócos vagyok a tavaszi szellőtől,
Árván állok a szökőkutak mellett,
A fekete körömlakk csak pattogzik a körmömről
És pontosan tudom, hogy mindez egy büntetés.
Én megtiltottam magamnak, hogy veled legyek,
Egyáltalán azt, hogy rád gondoljak,
De minden egyes utcasarkon, ahová megyek
A bizsergő emlékképek sohasem múlnak.
Egy harcos vagyok. Eddig. De nem szeret a sors.
Egy henteskés rozsdás pengéin táncolok.
Én tényleg nem akarom, hogy halálra fojts,
Az emberek szívébe véletlen gázolok.
Csak arra várok mindig, hogy csöndesen átölelj,
Hogy bűnös lelkemet a tiéd átmossa.
De a fejemben lévő hangok csak suttojják:
„Örökké tiltott gyümölcs lesz számodra”.

*Tata
Eötvös József Gimnázium
9. osztályos tanuló*

Ruzicska Flóra: Háború

Évekkel ezelőtt láttalak meg először.
Azt sem tudtam, ki vagy. Még nem tudtam az erődről,
Hogy mire vagy képes és mi az életcélod.
Hogy mennyire valósan cseng a horoszkópod.
Kedd volt, vagy szerda, de lehet, hogy csütörtök.
Teljesen véletlen, de mindketten elkéstünk.
És ott álltál görnyedten, vártad a hadsegélyt,
Azt vettem észre, tekintetünk összeért.

Belenéztem azokba az égyszínké szemeinkbe, láttam, nem akarsz elfelejteni.
Kérdés, hogy hogy lehetne békés eszközökkel titokban örökre téged megfejteni.

Elkapom a tekintetemet, elég volt, zavar.
És már nyílik is a nem várt folyosón a kanyar,
Hiába nem tudom, hogyan is érzel,
De megáll az eszem, hogy még mindig engem nézel.
Ez volt az első harc: a szemek csatája.
Szeme, mint éjszaka a tenger lágy hullámja.
És ránézek újból, mint szellő a rögökre,
De elnéz majd tovább lép és elfelejt örökre.
Hisz vége van. Elment és vitt magával mindent.
Döbbenet rájövök: a Szemek Frontján ő nyert.
Majd meglátott engem, mint flegma nyúl, ki szövik.
Szép lassan rájöttünk: itt háború folyik.
Élveztem a csata minden pillanatát,
Ahogyan próbálta bemutatni magát.
Rápirítottam, hogy milyen gyorsan ott hagyott,
Ő pedig beszólt a zenékre, mit hallgatok.
Mindent visszavert a szürke bevezetésre,
Én direkt nem válaszoltam az üzenetére,
Majd valamelyik hétvégén lepett meg végképp,
A semmiből megszólal: „miért nem kötünk békét?”.
Belementem persze, hisz követtem a nagyurat,
Pedig szívesen döngettem a kapukat.
De három napba nem telt, újra elkezdődött,
Egymást fejen-, tarkón-, hason-, szíven löjük.
A hadifegyver: szavak, nézés és utalás.
A hazug szavak egyike a vég és az utalás.
Plusz pontot kapsz, ha váratlanul megölelsz,
Egy hosszú szemkontaktusért gondolatban beperelsz.
Mikor lesz már vége? Könnyeimbe fagyok.
De tűrjük, hiszen ellened háborúban vagyok.

Ruzicska Flóra: Hajnali negyed négy

Hajnali negyed négy. Egyedül vagyok.
Könnytenger. Fejem fáj. Takarót markolok.
Párnámba fojtom a megannyi kudarcot.
Ő hallja egyedül, hogy ordítok, sikítok.
Kócos a hajam, a szemem kezd duzzadni.
Csak szeretnék itt és most csendben megfulladni.
Eltört a mécses, kifolyt a kanóca.
Megégett testem viaszát szétszórta.
Csak kéne egy sátán, hogy a lelkemet elvigye.
Miért kell mindennek oly jogtalanul lennie?
Miért kell untalan adni, majd elvenni?
Úgy pofoz a valóság, képtelenség elhinni.
Miért kell etetni? Miért hazudsz nekem?
Megkapom, majd elvesztem százszor jobbik felem?
Miért adod őt nekem, ha egyszer úgyszólván elvesztem?
Túlágosan megszeretem és ekkor kell elengednem.
Miért adod nekem ezeket a képeket?
Valóság? Jövő? Irreális képzelet?
Tényleg azt akarod, hogy összetörjek teljesen és
poratkák éljenek így is csonka lelkemen?
De újra lefekszem a fojtogató csöndben.
Újra kezdődik az elejéről minden.
Szerettem és elestem. Érzek még egyáltalán?
Vagy csináljak a könnyekből egy újabb Csendes-óceánt?
Miért csinálod ezt? Mit tettem ellened?
Legjobb lányod voltam. Legkedvesebb gyermeked.
Számolni sem tudom, szolgád hányszor büntetett.
És csodálkoznak, mi az, ami ennyire tönkretett.
Adtam. És megköszöntem százszor is, ha kaptam.
Igazságos voltam. És rendesen játszottam.
Mégis tönkretettél. Nem voltam elég jó.
Nincs rád és nem is lesz ideális görcsoldó.

Tata

Eötvös József Gimnázium

9. osztályos tanuló

Piokker Patrícia: Őszinte érzelmek

Gondolkozom, hogy szerethetlek ennyire,
De nem jutok semmire.
Kötődöm hozzád a történetek ellenére,
Nem emlékszem a történetünk elejére.
Várom a pillanatot, hogy újra itt légy,
S velem életed végéig élj.
Tudom a lehetetlen kértem azzal, hogy szeress,
Oda adtam a szívem, de neked nem kellett.
Sokszor eszembe jut az a nap mikor először láttalak,
Miattad sok éjszakám volt álmatlan.
A napjaim százszázalékában rád gondolok,
Úgy érzem, sok fejfájást nem okozok.
Beengedtelek az életembe,
S, azóta küzdök az érzelmekkel.
Ahogy elmentél rögtön beborult az ég,
A nappal is már oly sötét, mint az éj.

Tata

Eötvös József Gimnázium és Kollégium

9. osztályos tanuló

Ruzicska Flóra: Tükör

Már megint megtettem és belenéztem újra.
Egyszerre tekintek a jelenre s múltra.
Nem szabad. Haldoklom. Szüntelen megtörve.
Mert belenéztem újra az emeleti Tükörbe.
Szemem könnybe lábad, kémlelem a hajamat.
Mintha nem is ismerném magamat.
A könnyektől sminkes az arcom, bőröm falfehér.
Illegális az a száj, az a szem, hogy összefér.
Bárhogyan nézem, ez sehogyan sem én vagyok,
Eltakarom magamat, fogam így is csak vacog.
Hirtelen elkap az a fojtogató klórszag,
Amely szomorúan emlékeztet, milyen is a vérszag.
És elkattan az agyam. Csak kiabálni akarok,
De nem megy. Egyszerre izzadok és megfagyok.
Szívem egy roncsstelep. Szemem délibábos.
Akárhogyan nézem, ez sosem igazságos.
A Tükröt kettétörve rombolni akarok,
Hogy egyenként hulljanak a padlóra a darabok.
Mintha széttörne a lámpa meg a csempe.
Mintha elhítenék, hogy más látok benne.
Egy más, aki szebb és jobb. Egy hibátlan lófarok.
Bárkit a szobából. Bárkit, ki nem én vagyok.
Suttogják fojtó hanggal, suttogják szüntelen,
És hitessék el, hogy a Tükör csak szívtelen.
Hitessék el, hogy a Tükör nem mond igazat.
Ez nem az az arc. Ez nem az a testalkat.
És magamat okolom, hogy megtettem újra.
Tükörbe néztem. S a fojtogató múltba.

Kővari Zorka: Azóta várlak

Hiányzol. Lyukat égetsz belém,
Mint szemüveges vaktöltény
Tél fedte nyári estén.

Nem hagytál el, meg sem jöttél.
Rejtély ki vagy, honnan.
Találj rám! Élve vagy holtan.

Sírnék, csak sírni is elfelejtettem.
Futnék hozzád de nem létezel,
Egy vágy vagy csupán mit elmém kezel.

Betegesen függök a lehetlentől,
Hogy elmúlsz. Elmúlik. Elmúlok.
Hogy egyszer akarnám, s akkor is mellényúlok.

Bele a konnektorba.
Csak egy percnyi fényt akartam.
Addig volt sötét, míg végre végleg feladtam.

Pedig azt hittem látlak.

Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
9. osztályos tanuló

Ruzicska Flóra: Kórterem

Kérlek őszintén. Nem leszek mérges.
Felteszek pár kérdést, ami számomra kétértelmű.
Mert nem tudom, hogy bennem van a hiba, vagy
túlgondolom,
De napról napra szünet nélkül betegen gondolkodom.
Hangom fáradt, egy újabb átvirrasztott éjszaka.
Bevallom, ez életem legsilányabb korszaka.
Szemem eddig csillogott, már nincs benne semmi,
Van benne egy véres szög, meg csempelapok. Ennyi.
De lehetek én valaha olyan, mint a többiek?
Hogy ne jelentsek szakadékot innentől már senkinek?
Lehet-e még valaha, olyan az életem,
Hogy ne agyaljak folyton azon, hogy menne a végzetem?
Száznyolcvan fokban fordult fel a világ.
Mélykék szoknyás szabadságból hirtelen lett rabság.
De komolyan kérdelek. És kérlek, válaszolj.
Lehetek-e olyan szép, hogy egyszer büszkén átkarolj?
Képes leszek egyszer fényes csillag lenni?
Nem pedig egy árnyék, ami képtelen létezni.
Lehetek-e valaha olyan nő, mint anyu?
Gyógytea a betegnek, nem pedig csak hamu.
Lehetek-e az, akire egyszer visszanéznek
És büszkén mosolyognak, hogy régóta ismernek?
Lehetek-e valaha más, mint egy pótkerék?
A korlátos trambuliban nem én a nehezek?
Valaha el fognak ismerni engem?
Vagy adjam fel, mert valahol már mindent elvesztettem?
Lehetek-e valakinek végre én az érték?
Több, mint egy földön talált fölösleges játék?
Telhet-e egy napom úgy, hogy nem sírok a párnámba?
Hogy nem esőben rohanok, totálisan átfázva?
Lehetek-e valaha olyan erős, mint ők?
Hogy nem takarnak el az XXL-es felsők?
Lesz-e később olyan perc, hogy nem bújok el sehova?
Hogy én leszek a sorelső, nem csak a lábnyoma?
Nem tudom, mi történik, de valami nem jó velem.
Régen színpad voltam. Most pedig egy kórterem.

Tata
Eötvös József Gimnázium
9. osztályos tanuló

Ruzicska Flóra: Korlátok

Korlátok között fekszem és nézek,
itt keresem nap mint nap az igazi életem.
Felállok, szétnézek. Azt kérem Istentől,
hogy ne legyen felesleges egyszer a végzetem.

Hisz élni akarok. Mindent megmozgatni.
Élni egy életet, melyre büszke leszek.
Csak élni akarok. Élni egy életet,
melyre a síron túl is emlékezek.

Sírni akarok esőfelhők mellett
És nevetni hatalmas csillagok alatt.
Úszni a tóban, az égen repülni,
Feküdni a hóban átfagyva, hanyatt.

Most korlátok között fekszem és nézek.
Ha fázok, ijedten belekapaszkodok.
Azt csinálom, amit kérnek. Pénteken órákig
vonalakról vonalakra szenvedve kapkodok.

Fáj? Tűröm. Szenvedek? Kivárom.
Máglyára akarnak dobni, ha hibázom.
De hagyatékot akarok, nyomokat hagyni.
Hogy tudják, hogy itt jártam életet adni.

Egy pillanatra átlépek a vasból szegett korlátom.
Megvizsgálom, milyen a valódi vágyálmom.
De tépik a hajam és a fejembe üvöltik:
„csalódtam benned, hogy képzeled ezt?”
Tátott szájjal néz és undok módon szuggerál,
miközben könnyes szemeket ereszt.

Egy kétoldalú kés élein döcögök,
Kitörni készülök, de lábam mozdulatlan.
A kés egyik oldala azt mondja, „felelj meg”,
De a másik azt suttozza, „csak egy életed van”.

*Tata
Eötvös József Gimnázium
9. osztályos tanuló*

Kiss Ágnes: Gondolatok szerelmesen

Másra se gondolok, csak rád,
kedvesem.
Reggelem, nappalom, éjjelem.
Rád gondolok szüntelen.

Gondolok az óceánra,
az égboltra,
arra a mesebeli kék tájra,
szemedben megcsillanó boldogságra.

Gondolok arra,
mikor szívünk egyszerre dobban,
Olykor úgy érzem,
Talán az enyém bele is rokkan.

Gondolok a nyárra,
a szellőre és virágra,
ilyen érzés mikor megcirógatsz,
szavakkal és ajkaddal álomba ringatsz.

Gondolok a mosolyodra,
igen, arra.
Arra amelyik csak nekem villan,
olyan fénnel, mint az esti csillag.

Gondolok ránk, kettőnkre,
a szép emlékekre,
és mind azokra,
amit még együtt élünk le.

Mert ez, csak egy vers vége.
Kopott lesz majd későbbre,
és tán más látni se fogja soha.
De nem bánom, mert rád gondoltam.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
12. osztályos tanuló*

Pusztafi Kamilla: Nagymamámnak

Kereslek téged, drága nagymamám,
Ki itt hagyta e földön gyenge lábnyomát.
Kereslek téged, mint paraszt a szántóföldet,
Szeretlek téged, mint méhek a mézet.

Emlékszem mesélted, hogy ismerted meg az igazit,
Emlékszem, mikor még sütötted a sok sütit.
Mesélted, hogyan ismerkedtetek meg papával,
Ki azóta is szenved önmagával.

Utolsó napjaidban fogtam jéghideg kezéd,
Próbáltam veled lenni, amikor csak lehetett.
Tudom, hogy velem vagy, hisz vállamra szállott egy fehér
toll...
Drága nagymamám, azóta is hiányzol!

*Tata
TSZC Bláthy Ottó Technikum, Szakképző Iskola és
Kollégium
11. osztályos tanuló*

Kiss Ágnes: Én József Attila

Harmad napja nem eszem
Se sokat se keveset...
A lélek táplálék fontos
Mondja egy jó orvos

Üres és mégis teli
A fejem gondolatokkal
S több pici dolog
mocskos párbeszéde folyik
Vajon tényleg én gondolom így?

Ezt gondolnám magamról?
Ezek meg azt hiszik hogy én irányítok
Pedig a gyeplőt már régen elengedtem
Had repüljenek cikázzanak a fejemben
Máshol úgysem tehetik ezt meg

Tiszta szívvel betörök
Ha kell embert is ölök...
Ölni... Nyelni, zúzni
Mint a gazt földbe tiporni

Azt tudja mindegyik
Minden sötét gondolat
Minden romlott perc
De hogy tiszta szívvel?

Vajon van szívem?
Mi mozgat? Van benne érzelem?
Nyisd ki a mellkasom!
Nyisd ki!

Nyisd ki!
Nyisd ki!
Nyisd ki most!
Nyisd ki a mellkasom!

Nézz meg belülről,
Fordíts ki!
Mit látsz ember?
Magadat látod vagy engem?

Nem látsz semmit.
Amit látsz az semmi.
Amit érzel az nem a hús büze.
Csak a macska hozott megint egy egeret.

Menj vissza aludni.
Menj dolgozni.
Menj kurvának.
Menj innen. Menekülj előlem...

Kiss Ágnes: Szürke város

Magam vagyok, nem magányos.
Magam vagyok, társam a város.
Kavargó, zajos, szürke hétköznapiak,
Szürke emberek, akik mellett elrohanok.

Bajok, lomok, monotonitás,
Gépezet ez semmi más.
Sírás az ordítással egybevegyül,
S a levegő felhevül,

Hoz magával új zajokat,
Amiket a szél lerak,
Tömörítve a város szürkeségét,
S tompítva az emberek érzékét.

De ott abban a zajban,
A nagy szürke sugárban,
Te hozol nekem egy kéket.
S én sose láttam ilyen szépet...

*Tatabányai Árpád Gimnázium
12. osztályos tanuló*

Kővári Zorka: Katatónia

Kopott sárga falakon keringőző vakolat,
A parketta egy korhadó széklábat nyalogat.

Hamuzik egy bláz, a pohár tele szürke habbal,
Elfedi a terítő, megégett a karcos asztal.

Belemerül még egy ruha, megtelik a parcella,
Kiesik, elgurul, lecsusszan egy tableta.

Lelapuló rekeszizom, beszívargó levegő.
Tekintélyes sóhajokkal horpad meg a lepedő.

Párnahuzat árasztja keserves szagát,
Elhajlik, alásan eltöri nyakát.

Remegő testet takar a paplan,
Zsibbad, bizsereg belül az agyban.

Siklik a köröm repedő hámon,
Szüntelen viszketés, túlmegy a vágyon.

Falióra kattog, ritmikus végtelen,
Megállna, mégis forogni kénytelen.

Állandó lélegzet, örökös fojtás,
Alulról felszökő tudatlan mozgás.

Behálóz belülről, oldódva felszakad,
Lomhán kering, majd hirtelen elmarad.

*Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
9. osztályos tanuló*

Fónyad Anna: Körbezár

Ahogy nézlek, a sötétség elnyeli az arcod
Nem akarom, hogy eltűnj, de ez csak a te harcod
Lépteid talán most nem felém vezetnek
De hangod a szívemben megtöri a csendet

Nincs még késő, nem ez a végső felvonás
Mondd, merre jársz?
Nem baj ha fázom
Örökké várnék rád
Itt megtalálasz

Holdfényes éjszakán
A magány rámtalál
O, mondd honnan tudhatnám?
A hideg körbezár

Ahogy nézel, a gyengédség feloldja a láncod
Nem akarsz, hogy eltűnjek
Most már ugye látod?
Lépteim talán már más irányba mennek
Előtted volt minden, de te rossz úton kerested

Nincs még késő, nem ez a végső állomás
Mondd, merre jársz?
Nem baj ha fázom
Örökké várnék rád
Majd rámtalálsz

Holdfényes éjszakán
A magány rámtalál
O, mondd honnan tudhatnám?
A hideg körbezár

Nehéz a lélegzet
Megdermed a levegő
Üres vagyok nélküled
Mondd, hogy még nem késő!

Holdfényes éjszakán
A kezed rámtalál
O, mondd honnan tudhatnám?
A kezed körbezár

*Tata
Színes Iskola - Személyközpontú Óvoda, Általános Iskola és
Gimnázium
12. osztályos tanuló*

Kővári Zorka: Látlak

Karjaid között becsukom szemem, ismerlek, látlak.
Legördült könnyecseppek újjá születve árasztják el a vállad.

Lassul a szívverés, kezéd csigolyánként simul derekamra,
Forró érintés, akár a szikrázó szenvedély belemarna.

Lélegzeted most is érzem, elillanó, testi csókot,
Szavad buzgón keresi, a szívbeteg ékes bókot.

Mint harang, bódulok bele megszokott illatodba,
Kipárnázott levegőre dőlök, vissza a tegnapiokba.

Mellkasodban megérezem az új kedvenc dallamom,
Muszáj csak egyszer, még egyszer hallanom.

Pezseg a levegő, belőled szívom,
Léted könnyeit én is elsírom.

Felolvadok, lebegve nézem, hogy lélegzel,
A pára könnyed játékát hajadon, a fényekkel.

Keringek benned, hígítva feltűnök,
Elhulló testeddel én is megszűnök.

Kővári Zorka: Mit számodra jelentek

Csak lépcsőfok voltam, titkolt támaszod,
Egy esély, mit tudod, hogy eljátszhatod.

Egy porszem voltam vizes padlón,
Makacs és zavaró.
Téli estéken egy vékony takaró.

Semmit nem fed, csak épp a lényedet,
Elrejti világnak nem tetsző lényedet

S én voltam a toll, mely a paplanból kiállt,
Mitől zaklatott éjjel, az ember felkiált.

A cipő mely naphosszat megtöri lábad,
Virág mely zuhogó esőben szárad.

Az a folt a ruhán, ami sehogyan nem jön le,
Én vagyok a beszélgetés kínos, hosszú csöndje.

Ablakod alatt a madár ki rikácsol,
A büntudat mi mardos, bármiben hibázol.

A csapat ki téged okol, hogy veszítették,
Az a kusza gondolat, mit óráig kergettek.

Ez vagyok én, olaj a tengerben,
Ki semmi jót nem lát többé az emberben.

*Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
9. osztályos tanuló*

Fónyad Anna: Felettem

kirajzolódik a valóság
belevési a köbe illatát
menekül a szó
kezembe úgyse való

játszik velem, bezár a fal mögé
amit én húztam magam köré
kimásznék, de nem merek
ha leomlik a fal hová megyek?

vedd le az álarcot
törött tükrödben látja más
saját fájdalmát

hazugságok felettem égnek
minden álmom feladtam érted
hova álljak, merre lépjek?
elvesztem, miért nem érted?

pillantásodat keresve nézem
ahogy a tömegben úszik a téren
bomló beton, a talpamon érzem
te elmentél, én meg elvérzem

Én érted..
Miért nem értem?

elveszett valóság
elloptam tőle illatát
belebotlik a szó,
mi kezembe nem lett volna való

nem látok már a füst fölél
táncolok a könnyeim felél
az ajtó beragadt
őrzi titkomat

vedd le az álarcod
törött tükrödben látja más
saját fájdalmát

hazugságok felettem égnek
minden álmom feladtam érted
hova álljak, merre lépjek?
elvesztem, miért nem érted?

pillantásodat keresve nézem
ahogy a tömegben úszik a téren
bomló beton, a talpamon érzem
te elmentél, én meg elvérzem

Én érted..
Miért nem értem?

a kétség hajt
legyőznék minden zűrzavart
maradj őszinte
nézz csak a felhőkre

tiszta kék az ég
veled elrepülnék
de már nincs szárnyam
a földbe szögelttem a lábam

hazugságok felettem égnek
minden álmom feladtam érted
hova álljak, merre lépjek?
elvesztem, miért nem érted?

pillantásodat keresve nézem
ahogy a tömegben úszik a téren
bomló beton, a talpamon érzem
te elmentél, én meg elvérzem

Én érted..
Miért nem értem?

*Tata
Színes Iskola - Személyközpontú Óvoda, Általános Iskola és
Gimnázium
12. osztályos tanuló*

Kővári Zorka: Ne mondd ki

Ha egy nap vérző szívvel fuldoklom,
Ágon lógva, mégis alattad haldoklom,
Keselyű szólam viszi haza hangom,
Elvesztettem élésre jogosító rangom,

Ha cseppfolyós a levegő és beszívom,
Az utolsó versem is megírom,
Repedezik bőröm a csontokon,
Felcsepeg a vörös a lombokon,

A szellő, ha sóhajt helyettem,
Oly mértékben berekedtem,
Elkezd az ág is recsegni,
De ennél lejjebb nem tud esni,

Ha te tudod, mélyen vagyok,
Mindent adsz, és semmit kapok,
Összes szavam életlen,
Hozzád érek véletlen,

Rájössz mi ez a szag,
Lemarad egy szó a rag,
Én elkezdek elfogyni,
Még akkor se! Ne mondd ki.

*Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
9. osztályos tanuló*

Kaszás Attila: Zúzottköves út

Ezen az úton, zúzottköves úton,
Ahol egyedül a felhő hullajtja könnyét,
Tapintható a csend, a magány, a félelem,
Mint ahogy szerző írja könyvét.
Az utolsó fejezet.
Megnyugszik a vízfelszín.
Tudom egy nagy levegőt beszív
Majd kifújom a hidegbe.

Szürkének tűnik a rózsaszín,
szorítja mellkasomat a sok kín.
Vennék időt e Földön hitelre,
csak nincs aki fizesse.
Olyan törekeny az életünk,
Pedig eleget sosem élhetünk.
Bármely pillanatban elveszhet
És amiért megéri, talán már elveszett
Talán már elveszett, amikor elmentél
Pedig amit tudtál, megtettél.

De mit sem számít, most hogy sírba fekszel,
Reméljük, hogy később a földdel együtt könnyebb leszel.
Olyan rövid a végtelen
születésed előtt, halálod után
Most mikor már tested, mint a kés, életlen
Veszed észre, lehet, még sincs véletlen.

De nem számít, amikor a halál akar, szállít
Az elmúlás virágjának magányos szirma száll itt,
És úgy érzem, valamiért jártam már itt.

Jártam már ezen az úton, zúzottköves úton,
Ahol még a felhő se hullajtja könnyét,
Egy imát elmondok, hogy gyorsan múljon,
S utoljára beszívnom a levegő hideg csöndjét...

De akárhogy próbálom, nem tudom,
Csukott szemem előtt emlékeim egyszerre láthatom.

Rengeteg helyre kéne még eljutnom,
Az összes álomtól kell most elbúcsúznom.

Megállt a szívem, az elmúlás teljesíti ígéretét.
És egyedül nézhetem az irónia görbe tükörcsüvét.

De nem fáj, ahogyan végre körbevesz az édes sötét.

Utolsó erőmmel megmarkolom a magányos út zúzottkövét.

Komárom

*TSZC Széchenyi István Gazdasági és Informatikai Technikum
12. osztályos tanuló*

Kővári Zorka: Tél

Már csak a szomszéd kerítése zöld e tájon,
Még egy-két levél kapaszkodik, korhadó fákon.

Ropognak a gallyak lábaim alatt,
Meleg még egyedül a kandallóban maradt.

Rozoga ablakon sípólva fut a szél.
Szaladj te szellő, mert a nyár utolér!

Elillant hirtelen, de elsodorta a napot,
Pedig még csak délután 5 körül járhatott.

Vadlúd suhogott, száraz fa ropogott,
Pár autó a jégen csúszkálva robogott.

Nyugodt egy este volt, November közepe,
Belengte a várost, karácsony közele.

Az utcákon füst volt, pöfékelt a ház,
Előtte hóemberek, legalább száz.

A kirakatban Mikulás, mindenféle mászott,
Melllette egy játék mivel kisgyermek játszott.

Boldog volt a képen, s le volt árazva,
Sorban álltak érte az anyukák átfagyva.

Az oszlopos fények akár hulló csillagok,
Egy ismerős sarkon forralt bor illatok.

Egymásba bújva sétálnak a párok,
Megtelnek velük a bódék, bárók.

Kellemes zene kísér el hazáig,
Ellep a puha hó, elfed bokáig.

Lassacskán péntekre virrad a reggel,
Ugyanaz minden, csak álmosabb szemmel.

Tata

*Eötvös József Gimnázium és Kollégium
9. osztályos tanuló*

Lantos Kamilla: Veled vagy nélküled

Hol vagy te Égi Járó?
Tűzbe hányjuk gyermeked.
Kinek kell a földbe az ásó?
Ha vitatja az életet ellened.

Nem csak az igazságot temetjük,
Hozzánk a purgatórium is kevés.
Oh, a zsenyéssel etetjük,
Míg sodor előre a nyeres.
Igaz vagy e kedves?
Mit mutat a történelem,
Végig fut a vesztes,
A hánykolódott nővéreken.

Te kedves kis szigetem.
Zöld fűből ébredt kis varázslat.
Te mint e teremő föld és szeretett hitvesem,
S tőröd ha rongálunk, a csapás szavára.
Elesett kis gyermek,
Foltja a bűnös homokba.
Mond mi velünk a terved?
Ha bele folytunk a romokba.

És a nagyokon is túl,
Kezünkbe a vezetés.
Szemetünk beléd szúr,
Mikor eljön a feledés.
Magzatod már elenyész,
Mi szívjuk a pusztítást,
S te vagy ki ebbe belevész,
Hiúság nem buzdítás.

Miattunk hal így koraveszt.
Halld meg irgalom a Föld szavát,
Mi fájdalmat így odatesz,
Sorskezünkkel a halál sarát.
Veled vagy nélküled?
Halál e vagy irgalom?
Nem látjuk mi rémület,
Mi fáj most itt hagyom.

Neszmély
Launai Miklós Református Szakgimnázium
10. osztályos tanuló

Králl Kitti Adrienn: Némán

Megszülettem, mert valamiért keltem ide,
Majd az évek alatt olyanná lettem, kinek eltűnt a hite.
Mert hinnem magamban kellett volna, de erre nincs okom,
Hiábavaló ez mellett minden indokom.

Majd cseperedtem, és kicsit összefolyt minden,
Azonban kezdtem hinni, hogy létezik Isten,
Hogy jön majd, és elmondja, mi nekem a dolgom,
És miért tekint rám minden ember zordon.

Vagy miért bánok én mindenkivel rosszul,
hogy miért van az, hogy miattam mindenki segítségre szorul,
és küzdök mindennel, de egyedül nem bírom többé...
Ez a sok apró fájdalom összegyűr egy hatalmas gömbbé.

Egy olyanná, amiben tönkremegyek végleg.
Kiben bízhatok? engem most ki ért meg?
Választ a kérdéseimre mégis mikor kapok?
Miért van az, hogy velem vannak mindig a bajok?

Évek óta kiabálok, de senki sem hallja hangom,
Lassan felnövök. Talán lesz valami hasznom.
Talán közben az utamat is meglelem,
és többé nem zeng majd erről sok fájdalmas énekem...

Mert akkor végre megtalálom önmagam.

Tatai Református Gimnázium
12. osztályos tanuló

Szelőczei Szabina: Őszi ábránd

Beköszöntött újra az ősz, az eső csöpörög,
Csak halkán, épphogy kopog az esernyőmön
Az a néhány csepp. A sárguló levelek felfogják
Maradék párszáz társát lehullni nem hagyják.
De csak egy darabig, ez is múltó állapot.
Cipőmmel a már lehullott leveleket rugdosom.
Közben képzeletem határokat nem ismerve
Szalad a homokban, bele a hús tengervízbe.
Mélyre merülök, levegőért kapkodva érek fel,
Arcomon csurognak a sós tengervíz-cseppek.
Szemem nem lát mást, csak végtelen vizeket,
Mikbe lelkem visszavonhatatlanul beleszeretett.
Ám a következő merülés után sokkol a tudat,
Hogy ez ismét csak egy újabb ábrándrajz,
Mert a part helyett egy korhadt padon ülök,
Augusztus eleje helyett a novembert ütöm.
A szabadság hiánya mélyen lelkembe markol,
Most másféle sóscseppek szaladnak le arcomon.
Emlékképek fájdalmas játékával karöltve
Zuhanok újra az őszi sötétségbe.

Tatabányai Árpád Gimnázium
10. osztályos tanuló

Petrovics Gábor: Ősz van és én nem látok semmit

Voltak régen dolgok,
amiket kerestem,
nagy könyvekben tudást,
szemekben szerelmet.

Voltak régen emberek,
nem ismertek engem.
Nem dúltak irántuk,
érzelmek se bennem.

Hagytam magam akkor,
bohóccá, hogy váljak,
felesleges kereke,
voltam a világnak.

De lett volna értelme,
vásárra, magam bőrét vinni?
Vagy hagynom kellett volna,
a sötétben elveszni?

S az őszi ködön keresztül,
mely sötét, és át nem látható.
Merre mennék mégis,
ha ajkadról nem száll a szó?

Hiszen ősz van már,
énbennem nincsen semmi.
De azt súgod fülemben:
Van értelme menni!

És Ó! Ha jön majd a tél,
mely mindent fehér hóval hint.
Mi játszunk majd boldogan,
mint akik nem ismertek kint.

Mert ha félek,
Te mindig ott leszel,
s ha téged űz ború
Két karom, majd átölel!

Fény vagy Te nekem,
az életem világa!
Te adod a reményt,
hogy nem élek hiába!

Könny marja szememet,
s szívem boldog táncra kél!
Büszkén és örömmel kiálltom:
Szeretlek!
Míg szívemben,
szerelmed lángja ég!

Tata

*Színes Iskola - Személyközpontú Óvoda, Általános Iskola és
Gimnázium
12. osztályos tanuló*

Rácz Berill Szófia: Penész

néha az orrom folyik,
néha a szemem folyik,
néha a szememmel az orrom folyik,
néha a fejem folyik
le a nyakamról,
néha a karom vagy a lábam folyik
le a testemről,
néha csak torz az egész,
néha csak hideg és idegen
penész az egész.

néha szép.
ha ő mondja.
ha ő mondja szép az egész.

Rácz Berill Szófia: Két szó

csak két szó
volna jó,
„hiszek neked”
vagy
„hiszek benned”
hogy ne legyen többé
„bele akarnék halni”
miattad,
érte pedig
élnék bármедdig

Rácz Berill Szófia: Ez a város

olyan ez a város,
olyan nagy és kerek,
olyan színtelen és sáros,
olyan kietlen és merev.

olyan ez a város,
hogy sosem látom
szépnek, sem csúnyának,
olyan kicsi és szögletes,
hogy magamat se találok
nemhogy benne, de rajta
kívül sem, még csak
nem is látom.

olyan ez a város, mint a tó,
szennyezett és káros,
mérgezett és lápos.
nem azért szidom,
mert ez az a város,
kinek szép
kinek táltos,
nekem magányos,
ez a tó, ez a város.

Tata

*Eötvös József Gimnázium és Kollégium
11. osztályos tanuló*

RÁCZ BERILL SZÓFIA: MAGYAR

magyar vagyok,
annak neveltek.
magyar vagyok,
ha sírok, ha nevetek.
balsors vajon
engem tép-e még?
vagy ez már az üdvösség?
mit ér a lázadás,
mit ér a haza és
mit ér a nő, ha nem szül?
mit ér százévenként a
szabadság, ha valaki
most is trónon ül?

békéről beszél, de
zsarnokokat foglal
imáiba esténként, persze
csak, ha hisz
a magyarok Istenében,
akire esküszik,
március tizenötödikén,
minden évben.

húzd csak öledbe vagyonod,
csókold arcon milliók
könyzeit és egy ország
vérét, késői halálhörgéseit,
értéktelen bankóidon.

Tata

*Eötvös József Gimnázium és Kollégium
11. osztályos tanuló*

STANGA ZSÓFIA: PIROS FEKETE PICI DOBOZ

Hosszú póklábú kis árnyék,
Kit ma már biztosan szánnék.
Csak vártam, hogy felkeljek,
Hogy minden fájdalmat feledjek.

Érezni akartam, a lüktető ürességet,
Hallani öklendező, fulladó süllyedésem.
Feszítettem határaitam, hol az a pont,
Mikor az egész világ csak egy haragos folt.

Élveztem, hogy vergődve is szárnyalhatok,
Földön csúsztatva akár a tömegben járhatok.
Nem volt senki, aki rám taposott volna,
Bámultak, pedig már mindenki tudta.

Szemem homályos, tekintetem mámoros.
Vékony bőröm saját véremtől átkopott.
És itt van Ő, ki elme tépően fölnevet.
Belém költözött az igazi szörnyeteg.

STANGA ZSÓFIA: A MOSÓNÓ RÉGI RONGYA

Most először volt hogy bántottál,
Szájba rúgtál és ott hagytál.
Kezedet nyújtod, de megtetted.
Múltam varratait te felszedted.

Újra vérzik, éget, üvölt rám,
Sarokba parancsol, püföl, amíg fáj.
Játszik velem, nevet és megaláz.
Téboly. Nem is a hideg, már a meleg ráz!

Tudtad, hogy hol lett elásva,
Hogy mikor lettem megbántva.
Láttad, milyen ingatag,
Testemet karjaidban ringattad.

Elhittem, hogy bízhatok,
Hogy előtted akár sírhatok.
Könnycsepe nem méregnek használod,
Majd mikor gyöngö lelkem meglátod.

De most nézz rám, egy vesztés.
Te tetted ezt, te vagy a tettes!
Egy dolgod volt, vigyázni rám,
Gratulálok, ma visszatért a régi lány.

STANGA ZSÓFIA: KISUJJ-ESKÜ

Igazat mondasz? Tényleg szeretsz?
Sötétben is kezemnél fogva vezetsz?
Mi lesz, ha sírok és toporzékolok?
Ha fejjel a falnak futok?

Igazat mondasz? Tényleg szép vagyok?
A csontom, a bordám, a sovány karok?
Tetszeni fogok, ha egyszer elfogyok?
Ha segítségére is daccal nemet mondok?

Mi lesz, ha egyszer elmegyek?
És minden átkot dobok neked,
Összetörlek és nem lehetsz már a régi,
Pedig belülről valami csak a szívemet tépi.

Igazat mondasz? Tényleg itt leszel?
Leszel az, aki minden kérdésemre felel?
Itt leszel tegnap, ma, holnap és örökké?
Tényleg együtt válunk majd öreggé?

Tata

*Színes Iskola - Személyközpontú Óvoda, Általános Iskola és
Gimnázium
12. évfolyam*

Elek Csenge Anna: Szeretni szeretni

Szeretni szeretni.
Mit is jelent ez igazán?
Érzés egy családtagod után?
Újra és újra beleesni?

Csúf csapdába,
Mi elkápráztat, s gyönyörködtet?
Sok helyen okoz örömkönnyet?
Harap szívedbe.

Hogy tudhatnám mi a szeretet?
Én ki sose szeretett.
Milyen érzés az?
Igaz? Mi megágyaz?

Szerelem ágyát veti be
Elvakít és megvakít,
Repít a magas égbe.
Végül pedig elszakít.

Szerettem, de megbántam
Ha fáj is de felálltam.
Minek így szeretni?
Mindent elereszteni?

Azt se tudjuk mi a szeretet.
De mit számít ez olyan világban,
Ahol mindenki szeretett.
Egy hatalmas hiányban.

Illetve nem, hisz ott vannak idősek.
Idősek, kik nem szeretik a tiniket.
És a fiatalok, kik ezzel nem törődnek.
Ok nélkül, de megvetik őket.

De hát mindenki volt fiatal.
És nem érdekelték a vélemények.
Úgy érezték, senki sem szeretett.
És hadakoztak a nagy étellel.

Másik nagy elméletem a szeretetre,
Ahogy egy férfi szereti az autóját.
Akárcsak egy lány a macskáját.
És zenészek érzése egy-egy lemezre.

Feltétel nélküli.
Tárgyra, állatra.
Bele lehet örülni,
Átfagyva bűnhődni.

De miért nem tudunk embereket ugyanígy szeretni?
Csak akkor, ha már vége és el kell temetni.
Kritikán aluli, hogy nincsen megbocsátás.
Egy dolog van ma, a nagyra vágás.

Egyszerűbb lenne nem is szeretni.
Mint a müzlire a tejet ráönteni.
Hazamenni és elbújni,
S ezentúl nem is szeretni.

Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
10. osztályos tanuló

Vály György: A cseresznyeág búcsúja

Áprilisi cseresznyeág búsan bólogat,
Mert kora reggel már elment a vonat.
Elvitte magával a szépséges szerelmem,
Fanyar érzés van most lelkemben.

Júniusi cseresznyeág búsan bólogat,
Nem tudom leszek-e én egyszer boldogabb.
Vittem én a táncházba szépséges lányokat,
De a Kálvárián velem egyik sem maradt.

Júliusi cseresznyeág csendben bólogat,
Elfeledtem azt, ami bánthatott valaha.
Italom mellett nem kerülget bánatom,
Hogy nem láttam egy hónapja az angyalom.

Augusztusi cseresznyeág vígan bólogat,
Örvendezve vártam a fontos napokat.
Mereven néztem a gyönyörű szemébe,
Bárcsak ne lenne e pillanatnak vége.

Szeptemberi cseresznyeág vízesen bólogat,
Esett eső, mint ahogy könnyeim hullanak.
Ölelném babám úgy, ahogy valaha,
De nem tehetem, mert nincsen itt ő maga.

Novemberi cseresznyeág megfagyva bólogat,
Gyorsan telik az idő, a hangom elakad.
Visszautazott ő a nagyságos Japánba,
Egyedül hagyott szívemnek virága.

Tata
Színes Iskola - Személyközpontú Óvoda, Általános Iskola és
Gimnázium
9. osztályos tanuló

Vály György: Enikő

Most már csak fájó emlék,
Mikor szemébe néztem oly rég.
Láttam csodálatos tavat,
S mögötte egy sötét barlang.

Szemüvege volt szívem nagyítója,
Bárcsak ne rázott le volna...
Gyönyörű mosolya ragyogtatta napom,
De ettől is hamar el kellett szoknom.

Mikor legelőször megláttam,
Szerelem lobbant nagy lánggal.
Gyönyörűszép haja, eperfelhő illata,
És kinézete akár egy angyal.

Ha még jobban megbecsülöm...
Torkom nem ily módon köszörülöm...
Tudtam, hogy nekem való lány.
Jó volt nyelvtanból, matekból is ám.

Most könnyes szemem törölgetem,
Mert őt is elvesztettem.
Sokat játszadozott velem,
Ezért hát a végén elengedtem...

*Tata
Színes Iskola - Személyközpontú Óvoda, Általános Iskola és
Gimnázium
9. osztályos tanuló*

Varga Dorka Rebeka: Ölelés

Oh, mondd mit ér az ölelés, amit másoktól kapsz? Semmit.

Semmit sem ér, mikor a kezek gyengén karolnak át és a testek kényszerből simulnak hozzád.

Már nem is vágyasz az érzésre, igaz?

De, ha Ő ölelne...

A hasadban nyugvó pillangók felélednének és boldog táncot járnának testedben, lélegzeted pár pillanatra elállna és szíved elolvadna, mint a hó a forró napsütésben.

Hiányzik az az ölelés, amit Ő ad,

Tudom.

Az az ölelés, amikor kezei oly gyengéden simogatják a hátadat, de mégis oly erősen szorítanak, mintha azok a karok nem akarnák, hogy elveszítsék apró lényedet.

Az az ölelés, amitől úgy érzed fontos vagy,
amitől úgy érzed szeret valaki.

Varga Dorka Rebeka: Kirekesztett

Beszélek. Még figyelnek

Aztán egy pillanat múlva már nem látom a szemeket felém szegeződni...

Elfordultak. Már egymással társalognak

Próbálom újra magamra kelteni a figyelmet,

de ők nem figyelnek.

Érzem, hogy az előbbi boldogságom pillanatok alatt szertefoszlik

már nem érzem magam fontosnak

Fájó érzés nézni, ahogyan lassan elvonulnak tőlem

Fájó érzés megtört szívvel figyelni mindezt

Fáj kirekesztettnek lenni.

Úgy érezni semmit sem jelentesz,

semmilyen vagy, kívülről-belülről

Varga Dorka Rebeka – Sötét verem

Megláttalak, beléd estem.

Mintha szakadékról zuhannék le...

Valami felfüggeszt, még hozzá Te vagy az.

Nem zuhanok tovább, mert megtartasz.

De nem húzol vissza,

Miért is tennéd?!

Hiszen nem szeretsz igazán ahhoz,

Hogy felemeljél.

Tata

Eötvös József Gimnázium és Kollégium

10. osztályos tanuló

Ujj Olivér Imre: Esti ábránd

És megint csak, eltelt egy nap.
És megint csak, a fejemben vagy.
Annyit, ha már így este sem szabadulok,
Mikor már épp valaki mással is alakulok
Hónapokkal később, már az arcod is
Nehezen idézem fel, de akkor is
Én fekszem egyedül, és itt vagy a fejemben.
Nem velem, nem ellenem, nem mellettem,
De akkor miért? Miért nem mész el végre?
Hova ászod magad még tovább az elmémbe?

Találkozunk utoljára! Még annyi mindent mondanék.
Még annyi mondat nincs le zárva, annyi szón nincs toldalék.

Találkozunk utoljára? Mondj igent kérlek!
Csak egy végső találka, az utolsó tényleg.

Találkozunk utoljára. Hisz úgyis tudom
Hiányzom neked is, a magányt te is unod.

Utoljára találkozunk? Hiszen megtettük már egyszer.
Van értelme beszélni, ha utána mennem kell?

Utoljára találkoztunk. Akkor és ott, így van rendben.
Csak néha sikerül este félálomban rádöbbennem.

Utoljára: találkoztunk. Még régen, de már mindegy lett.
Nem lettél, már csak valaki, akit egyszer ismertem...

Esztergom
TsZc Széchenyi István közgazdasági és informatikai technikum
13. osztályos tanuló

Ivanov Zorka: Disszociáció

Betegen fekszem ágyamban, mely próbál mély álomba ringatni,
de én, csak forgolódom és szenvedek, mert hallom a vonat s a sínek csikorgó hangját, ahogy egymást érintik, ez felkavar, ettől szorongok.

Telefon rezgést hallok, de nem engem hívnak hisz szobámban levő egyetlen telefont épp a kezemben tartom rémülve, a zaj pedig nem múlik.
Hallgatom a vonat, s a rezgés kölcsönösen együttes ritmikáját miközben megszólal egy harang is, úgy érzem haldoklom, pánikolok.
Valódi vagy hallucináció?

Majd egyszer csak minden elcsendesedik, a vonat már nem zúg,
a telefon már nem rezeg és a harang már nem hangoztatja magát.
Egy újabb fordulatot veszek most bal oldalamba, jobb fülemben éles fájdalom és sípolás nyilall, de kívülről csend ölel, s egy ismerős férfi illat üti meg orromat.

Körbenézek, egyedül a telefonom éles fénye világítja meg rideg szobám üres falait, melyekre árnyak vetődnek, én mégis egyedül érzem magam, mintha nem lennék.
Félek a sötétben hisz nem látom a valóságot, de félek segítséget is kérni,
hogy elszabaduljak a megrögzött elmémtől.
Létezem vagy szimuláció?

Ivanov Zorka: A rózsaszín köd vaksága

Egy nyári románc voltunk,
első pillanattól kezdve összepasszoltunk,
de nem volt különösebb múltunk,
így elég hamar el is múltunk.

Én szerelmes lettem,
minden nap mosolyogva feküdtem, és keltem.
S míg én minden lélegzetvételed csodálva lestem,
Te úgy voltál velem, hogy uhh, lesz egy kis nyári flessem.

Semmi esélyt nem láttam rá, hogy neked valaha tetszem,
de nekem, egyszerűen képtelenség volt veled betelnem.
Bevallom, elnyelt a rózsaszín köd, tényleg beléd estem.
Neked adtam a lelkem s testem,
mikor itt voltál velem, el sem hittem, hogy melletted fekszem.
Legszívesebben veled töltöttem volna minden egyes percem,
úgy éreztem, hogy igen, végre megcsináltam, nyertem!

Most az összes nélküled eltöltött perccel a lelkem kell, hogy edzem,
szinte semmi boldogság nem maradt már bennem.
De mégis erősnek kell lennem,
hiszen nem mutathatom feléd, hogy mennyire nagyot estem,
mert úgy érzem te vagy a vesztem.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
9. osztályos tanuló*

Ivanov Zorka: Az utolsó fázis

Összetörtem.

Most minden olyan nyugodt, s síri csend van.

Már nem harcolnak a hangok a fejemben hisz én is feladtam.

Nem hallok és nem érzem a szívem dobbanásának ritmusát. Ennyi? Meghaltam volna?

Bárcsak!

A tudat, hogy talán mégis ennyi volt, nyugodtsággal tölt el.

Mintha megszűntem volna létezni.

Nem érzek boldogságot, nem érzek fájdalmat.

Mellkasomra akár tonnák nehezédnének, de testem zsibbadt, nem képes mozdulni.

Szemhéjam felnyitom, hátha a szemeim válasza lelnék, de nem látok mást, mint összefolyt színeket, melyek teljesen egymásba mosódnak, akárcsak egy festmény.

Így egészen szép a világ.

Ekkor eszembe jutsz, vajon ez most tényleg a vég?

Az utolsó csókunk egy viszlát volt vagy nemsokára látlak még?

Hisz te vagy a napsugár az Én sötét Énemben, nem veszíthetlek el és Te sem engem.

És ha mégis ez a vég, eljössz majd a síromhoz?

Mesélsz majd nekem? Sírsz nekem?

Tégy úgy, mintha itt lennék, és én meghallgatlak.

Mindig itt leszek.

Félek, hogy eljön a nap, amikor már nem jössz többé,

nem hozol nekem több virágot, és nem hallok többé a hangod.

Ott maradok egyedül a fénytelen s hideg föld alá temetve.

Lelkem és testem egyaránt szétfoszlik szépen lassan, lelked hiányában.

Végül beteljesül utolsó vágyam, megszűnök, és többé már nem vagyok, mintha soha nem is lettem volna.

Ivanov Zorka: A visszafordíthatatlan folyamat

Drogoznak, hogy ne érezzenek fájdalmat,

Bántják magukat, mert azt éreztetik velük nem elegek,

Isznak, hogy legalább egy kis időre elfelejtsék önmagukat, így mindig beleesnek ugyanabba a hibába és szerekbe fojtják bánatukat.

Valakit a szülei bántanak, valaki éppen most tudta meg, hogy halálos beteg, valaki alól most csúszott ki a nyereg.

Más emberek eltérő problémákkal, de mégis egyek. Fáj a lelkük, nem tudják mihez kezdjenek, ezért inkább úgy döntenek, felejtenek.

Függők lesznek, anélkül, hogy realizálnák, de tudják, hogy ezzel csak magukat teszik tönkre, de ez az az a pont ahol inkább meghívják maguk még egy körre.

Pontosan jól tudják, hogy nem tart örökké a boldog tudatlanság és utána még erősebb lesz az a gondolat, amely ellen minden nap küzdenek, az öngyilkosság.

Küzdenek, hogy ne a könnyebb utat válasszák, küzdenek, hogy ne tűnjenek gyengének és, hogy érezzék Önmagukat elégnek.

Küzdenek, hogy ne bukjanak el, és megvívják a harcot a saját énjükkel.

Mutatják, hogy jól vannak, közben a fájdalmuk emészti fel őket, senki nem látja, hogy baj van, mert kívülről erősek.

Majd egyszer csak megtörnek és már nem marad semmi csak a pap szavai miután fel adta az utolsó kenetet és azt mondja:

„Köszönjük, hogy eljöttetek!”

Ekkor, mindenki elsírja magát, de azok többé már nem örömkönnének.

Pintér Liliána: Álmatlan éberség

Lebegek, repülök testem súlytalanságának szárnyán,
a gravitáció felfelé lökve röpíti lelkem elmémen át.
Szívem torkomban dobban, kitörni készül,
míg minden szerte nem reped végül.

A vágyak lángoló bíbor árnyalatával az álmok vásznán,
a nagyságos festő, az agy álmatlan gyönyört pingál,
mely alkotásnak éber szempár nyomát sem lelheti,
hisz a remekmű égivándora fenséges tojását egyedül itt kelteti.

Ami van, az odakint nincs. Ami itt nincs, az nem is kell.
Hétköznapi szürke undorra a lélek keresetlenül is könnyen lel.
Hasznót nem szerez a briliáns koponya számára,
ha dallama csupán egy árva rügye más csonka ágának.

Ő, vagy én, vagy te lehetnénk akár egymás,
tán a legmaróbb láng is, melyet a szív öblében precízen elzár.
Most egyek vagyunk, ezt égi-tintámmal jegyzem fel naplómbe,
egy kis ideig még ringat, míg pólusaink szét nem taszítódnak.

Kapaszkodj szorosan bordáimba, folyjunk egy egésszé össze,
mielőtt a közelítő homály egységünket bekebelező hálót szőne!
Már késő, a világ körülöttem megtörve monotonitását,
újabb lázálomba burkolva szülte meg magát.

A gáláns hajnal színörvényben úszó karját felém nyújtja,
ezzel lubickoló énem kikaparva a mámorból tér új útra.
Fizikai valómmal egyesülve porcikáim ismét életre kapnak,
eszmém a test nyomában kullogva várja mit hoz a holnap.

Vissza a bús szürkébe, hisz fogad az otthon,
bár a fényhez kötő béklyó kényesen szoros.
A valót felismerem,
a fényt őrzöm szívemben.
A pont nincs kitéve, a költő én vagyok,
midőn eljő a fakó, vesszővel töröm meg dalom!

Pintér Liliána: Emberi-embertelenség

Az égboltot fürkészsze érzem igazán otthon magam,
kéksége melengetésében találom meg magát a nyugalmat.
Rejtelmes végtelensége lyukat für lelkembe,
melynek végessége békét áraszt szerteszt testemben.

Elkap a merő kíváncsiság a sok felhőt látván.
Tán éppen a legvégső útjukat járják?
Honnan jöhettek? Merre tarthatnak?
Tán mindent láttak és már belefáradtak.

Szanasztét foszlanak, magukat mélyen elhagyva,
míg a szél a magvakat egy helyre nem fújja,
csak hogy újra összetéve a darabokat megleljék magukat,
és tova szálljanak kieresztvén maró haragjukat.

A legszebb odafent mégiscsak a Nap,
ki mindig hétágra süt.
A központban áll, aranyságát csillogtatva, ő maga a derű.
Büszke, hisz ő az egyetlen csillag, ki nappal villoghat,
ám a magány, mi ezzel kézen fogva jár torkot szorongat.

Mikor ezzel meglegészik, pökhendien elvonul,
és kedvére az egész világ sötétségbe borul.
Leváltja őt nemezise, a Hold, kinek esélyt sem ad,
pedig nem is tudja valójában mennyire hasonlítanak.

A Hold kézen fogva drága csillagbarátait elfoglalja a dicső égi helyet,
lelkesen, teli reménnyel, hisz ki tudja, hogy az éj mennyi mindent rejteget.
A Nap is olthatna egyedülléte fájdalmán, ha nyitna a felhők felé,
talán ők sem hagynák, hogy oly messzire sodorja őket a hűvös szél.

A csillagok ma éjjel is vakítóan ragyognak,
hisz égnek a vágytól, hogy daloljanak,
hogy csupa éhező szempárnak meséljenek:
mindenről mi bennük lefolyt, míg a hatalmas Nap sugaraival uralta az eget.

Minden csillag valójában egy elveszett lélek,
kik az éjszaka sötétjében találták meg a menedéket.
Hisz ha máshol nem, legalább az égen akad,
ki meghallgassa a torkukból ordítva kitörni vágyó szavakat.

Az ég több, mint csupán egy tág mindenség,
melyre az ember, ha kedve úgy tartja néha fel-felnéz.
Az égbolt egy érzékeny lény felszerelve tiszta, őszinte érzelmekkel,
miket díszei hullajtottak el egykor embereknél is emberibb értelemmel.

A mennybölt által diktált értékrend példa lehetne számunkra.
Ha mi is törekednénk, oly emberiek lehetnénk ember mivoltunkra,
melyre embertelensége létére csak Ő képes, az égi,
s végre megtanulnánk, mi elveszett rég: őszintén élni.

Pintér Liliána: Daisy-hez (Gatsby-től)

Volt régen egy álmom.
Szerettem volna az lenni, aki senki más nem tudott (tán nem is akart).
Nagyobb szerettem volna lenni az egész világnál, de őszintén leginkább önmagamnál.
Ez lebegett szemem előtt végig életem során.
Csupán egy karnyújtás és elérhetem,
de a cél lábat növesztve iszkol előlem a fényév távoli végtelenbe.

A kar kapálódzva közeledik, a szív kiáltva, dörömbölve utat nyer az elme felé, mely a fakó ábránd köré
gondosan falat emel.
Hogy lehet valami ennyire távol, mégis ennyire közel?
A fal ledől, a ködfátyol elered.
Utópiába vájja magát a szív, hol mélyre nyúló gyökeret ereszt.
A porszem földdé lett, dicső földdé, melybe ezek tapossák az évek egyre fakuló fényét.
Nevem ismert.
Házam díszes.
Így lettem nagy ember, ki másoknak örömet szerez.

Emlékszel még az első találkozásunkra?
Mikor tekintetünk találkozott, egy szívem polcán porosodva heverő doboz tárult fel bennem mélyen,
melynek ott-fekvése volt számomra eddig maga a kétely.
Kopár csillagrendszerem egyszer, s mindenkorra fényre gyúlt minden érzést magába szívva,
és soha-soha vissza nem fújva a kietlen galaxisba.
Ő az. - tudtam - te vagy az.

Hosszú órákon át a másik arcát fürkészsze, csodálva ittuk egymás ajkából az édes beszédet.
Akárcsak aranykehelyből a mámorító nektárt az égiek.
Értettél. Értettelek.
Nem hittem, hogy embert ennyire szeretni lehet.
Talán te több voltál, mint ember - számomra biztosan.
Fel kell, hogy érjek hozzád - tudtam- hisz két fél nem válhat eggyé, ha az egyik maga a tökély,
másik maga a megtestesült téboly.

Európába kellett utaznom a háborúba,
de úgy véltem a teljességünket összekötő ék elég eltökélt, mi soha el nem múlna.
Magammal vittem egy darabot belőled, melyet aggodalmasan ápoltam,
s a virágzó szívem egészét bizakodva itt hagytam számodra.
Egy darabig öntözted, nevelgetted,
de mire én igazán méltó lettem nevedhez, már más rózsáját ültetted el rejtett kertedben.
Egy aranyabb, drágább szálát a csokorból.
De legbelül éreztem, szíved még értem dobogott.

A hiány feketelyukként vonzotta lényem az üresség kapujához.
Viszont a kudarc fel- s elismerése nem része azon útnak, melyet vadul járok,
így kétség sem volt: belépnem tilos és különösen káros.
A vakító mámor pórázon vezetett,
én meg kölyökkutya módjára, eszeveszetten szedtem a lépteket, amerre csak terelt hevesen.
Újra kell egyesülnünk- ez tiszta volt részemről - így minden útra rátértem, hol valaha darabot hullattál létedből.

Minden porcikámmal magamra kívántam vonni figyelmed egészét.
Mohó módon abban fürdőt venni és elsüllyedni tán túl nagy kérés, de egy szép napon mindez által váltam
teljessé.
Emlékszel az öt hosszú egymás nélkül eltöltött év utáni első találkozásunkra?
Aznap szebben süttött rám a nap, mint valaha.
(ami ironikus, mert akkor éppen esett)
Habár szavak nehezen hagyták el ajkamat,
a régen érlelt és azóta dédelgetett ábrándok átvészelték az elmúlt nyarakat.

Kertünkben már csak egy rózsza áll. Ez vagy te.
Tőle messze egy elhervadva fekszik. Ez vagyok én.
Ez tán az én hibám, tán mindkettőnké.

„Az idő visszafordíthatatlan, ami elmúlt visszahozhatatlan!” - én ebben nem hittem.
„A múltban megálmodott és megvalósult jövőkép nem lehet újra a jelen!” - ezt mondtad te.
Lelkem a szíved üldözte,
s az oly elérhetőnek tűnt, hogy végül elérhetetlenné lett.

Életem utolsó pillanatáig te rád vártam.
Egyedül rád.
Egy utolsó csókra, mely soha véget nem ér,
mely éltet és bekebelez, míg fel nem emészt.
Majd vonszol magával a halálba.
Ez maga az elmúlás, amelyre szerelmünk ítéltetett.
De én végig nagyon szerettelek.
Még most is.
Örökre is.

*Tatabányai Árpád Gimnázium
11. osztályos tanuló*

Bouska Zoltán: Merítés egy fiatal kútfejből

Nem vagyok én író, semmiféle költő.
Csak egy fiatal, alkotásra törekvő.
Lassan a férfivá érés korában,
Eszembe jut,
Dávid már leírta a Bibliában.
Amelyben meglelhető az élet értéke,
Mit még James Cameron sem tud adaptálni, Hollywoodi filmjébe
„ Mert a szegény nem lesz végképen elfelejtve, a nyomorultak reménye semvész el örökre”.

A mai világban már annyi mindent elvesztettünk.
Háborúztunk, leéltünk, szépen lassan, háttérbe kerültünk.
A sötétség fátyla elfedi életünk értelmét,
Miből minden kiindul, a reményt!

Korok legnagyobb költői, Bontották versükben ki.
Hírheft filozófusok elmélkedtek róla.
Ha kérdezhetem, mi változott azóta?
Ha kérdezhetem, Miért ne lehetne hinnem?
Miért ne lehetne reménykednem?
Miért ne lenne ez az a perc,
Melyben egy élőhalott kor újra életre kel?
„ Mert van még jövőd, és a reménység nem semmisül meg”!
Ez meg honnan van? Példabeszédek, Salamon tollából,
Mennyi idézet kell még? Mi döntünk a világról!
Nem holmi izmusok vagy megélhetési politikusok.
Mi döntünk a világról? Hát legyünk végre harcosok!
Ne törődjünk bele, ne legyen mindegy,
Ne mond azt, hogy nehéz lenne hinned!
Higgy magadban, higgy a népedben,
a szikrázó reménységben,
Hogy egyszer majd nagy láng lesz belőle
És a gonosz fejet vesztve fut előle.
Mi vagyunk a jövő? Kinek meg kell keresni a válaszokat?
Ám legyen, és ha kell mozgassunk meg mentális birodalmakat.
Én csak egy dolgot szeretnék kérni,
De hát kell még mondani?
Nem mást, mint tenni!

*Tata
Eötvös József Gimnázium és Kollégium
9. osztályos tanuló*

Szentesi Dóra: Flóra a béka

Volt egyszer egy béka...
Nevén hívva: Flóra.
Van is egy pár képem róla,
De először bemutatom szóról-szóra.
Kíváncsi breki volt ez a Flóra,
S mikor reggel 7-et ütött az óra,
Nem volt szükség egyetlen szóra,
Mert Flóra egyből tudta, mi a dolga.
Hatalmasat ugrott az ágyából a padlóra,
Sajnos ennek következtében-szegény Flóra-egyik lábát kifecamította,
S egy hangos kiáltással csúnyán ordította:
(Ezt inkább, most nem idézem szóról-szóra...)
De hát, reggeli nélkül nem indulhatott el a nap,
De amint brekink a konyhába jut, rögtön agybajt kap.
Reggeli a láthatáron sehol sincsen,
Kedve viszont fájó lábbal a vadászáshoz nincsen...
Nem volt mit tenni, el kellett indulni,
De előtte még egy tervet ki kellett fundálni.
Tudta, hogy a közeli gimibe járnak TT-sek,
Kiknek tudása még egy kicsit kétséges,
Azonban más választás lehetőségének hiányában,
Nekivágott a hatalmas kihívásnak.
Felkapott egy köntöst,
Nyakába vette a lábát, s megcélozta az Eötvöst.
Nem volt könnyű az útja: sajna megtámadta egy kutya.
Dehát békánk nem volt sem rest, sem buta,
Pont kapóra jött egy kuka,
Mellyel a kutyát nehezen, de oldalba rúgta.
S utána nyugodtan visszatérhetett a Bláthyval szembeni,
Eötvöshöz vezető útra.
Közben a járókelők tudomást sem vettek róla,
Tudniillik elég kicsi volt ez a Flóra, mindösze akkora mint egy spóra.
No de az Eötvöshöz érvén,
Végre a helyes útra térvén,
Egy kedves, szőke hajú diáklány révén
Pont besurranhatott az iskolába az ajtó szélén.
Felment a természettudományi terembe,
Igaz, senki sem kereste, de a biológiatanár órájára igyekezvén elég hamar felfedezte.
Sajnos varangyunknak éppen ez lett a veszte...

Tata

Eötvös József Gimnázium és Kollégium

9. osztályos tanuló